

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A légiós és a wattok**

1. A légiós és a wattok

kis Ferenc

A gép hidraulikájának utolsó szisszenése még el sem ült a dinamóterem padlóján, amikor János szótlanul átakasztotta a saját segédszíját Alinda lendkerekére. Nem volt ebben semmi romantika, pusztán fizika: ha a lány összeroskad, a szektor sötétbe borul, a fejadag-osztó automata pedig büntetésből megint csak híg sárgarépapépet ad vacsorára.

– Nagyszerű alakítás – lihegte a nagymama, miután az Őrszem-3 fémes léptei végleg elhaltak a folyosón. – Bár ha a régi világban valaki ennyit izzadt volna száz wattért, legalább kapott volna egy tál meleg levest.

– Itt legfeljebb sós vizet kapsz, ha túléled a műszakot – morogta János, miközben a C-szektor felől érkező ordítózásra figyelt.

A kolónia szigorú napirendjét ugyanis épp az új lakó forgatta fel. A tegnap áttelepített férfi azonnal összeveszett a szektor közös képviselőjével. Magabiztosan állította, hogy a katasztrófa előtt az Idegen Légióban szolgált, így a pedálozási beosztást rangján alulinak tartotta. A képviselő hiába lobogtatta a kolónia szabályzatát, a légiós közölte: ő csak páratlan órákban hajlandó izzadni, és akkor is csak indulatból.

– Ha ez a katonaviseltek gyöngye nem ül be a helyére, rajtunk csapódik le a hiányzó feszültség – törölte meg a homlokát Alinda szárazon. – Nagyi, a légióban nem tanítottak meg senkit dinamót hajtani?